

тамъ бошнашкитѣ бейове въоръжени, примѣнени съ хубави дрѣхи, обшити съ злато и сребро; тѣ носели ятагани, криви сабли ячарки, пушки обкичени съ блѣстящи монети и скъпи камане, и въздали хубави сиви и черни конѣ. Той ги глѣдалъ и се побратимилъ съ тѣхъ, защото тѣ сж Славяне, говорятъ по-човѣшки, не сж нѣмци: *Якъ можете, здорово, хорошо, поди братѣ!* Поискало му се и той да стане бей, той си казвалъ самъ на себе си: ако има Бошнаци Кулековичи, Пешичервичи, Бранковичи, Топаличи, Соколовичи, то защо пакъ Българитѣ не можтѣ да бѣдѣтъ Катърджичи? Като се завърналъ въ Сливенъ, той цѣлуналъ рѣка на баща си и на майка си и се записалъ въ султанскитѣ казаки. Той глѣдалъ бошнашкитѣ бейове съ сабли, и си рѣкалъ, че съ саблята той ще сполучи званieto български бей.

Петръ е на дваисетъ и една години; леветъ и мургавъ, съ тъмнокестеневи очи и черни мустаци, нѣргавъ и лекъ, той бѣше истински казакъ, сѣкашъ отъ родътъ на запорожцѣтъ. По кръвъ и по тѣло той приличаше на ония кентаври на Атилла, които прѣди много вѣкове викаха: въ Римъ, въ Римъ! и съ конски потоци наводниха Християнскитѣ Римъ. Потомцитѣ на това плѣме отъ въздачи като че ли се събуждатъ отъ сънь и сжщо може би желаятъ да се хвърлятъ върху нѣкой градъ, но още врѣмето за това не е настанало, За сега Петръ Катарджията е само *векилъ-онбашия*, на първийтъ онбашлжкъ,*) отъ първата сотня.

Той завърза торбата, продума: „Богъ да ви заплати!“ и бързо възсѣдна коньтъ. Елена се зачерви до ушитѣ, и рече: „добръ лхтъ“, а сетиъ тихичката промълви: „върни се благополучно!“

Сотнята бѣше вече на конѣтъ. Съ дѣсното рамо напредъ, тя като змия се повлѣче слѣдъ сотникътъ по горитѣ и яроветѣ. Трѣбачитѣ не трѣбяха и музиката не свиряше; само звънгението отъ веригитѣ на разбойни-

*) Онбашлжкъ — взводъ.